

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าผลของการฝึกกำกับตนเอง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกัน มีสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาค้นคว้าผลของการฝึกกำกับตนเอง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว

สมมติฐานในการวิจัย

1. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัวที่ได้รับการฝึกกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวที่ได้รับการฝึกกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวที่ไม่ได้รับการฝึกกำกับตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวที่ได้รับการฝึกกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวที่ไม่ได้รับการฝึกกำกับตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวที่ได้รับการฝึกกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวที่ได้รับการฝึกกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การดำเนินการวิจัย

การออกแบบงานวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) รูปแบบการวิจัยเป็นแบบมีกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest - Posttest Control Group Design)

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกก่อพิทยาคม ตำบลโคกก่อ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 48 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้ คือ

- กลุ่มที่ 1 กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง 12 คน
- กลุ่มที่ 2 กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง 12 คน
- กลุ่มที่ 3 กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง 12 คน
- กลุ่มที่ 4 กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย (ท 204)
3. แบบบันทึกในการกำกับตนเอง
4. แผนการฝึกการกำกับตนเอง
5. แผนการสอนวิชาภาษาไทย

1. แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (The Maudsley Personality Inventory) ของ H.J.Eysenck (1959) ซึ่ง เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ร่วมกับ Harry Gardiner แปล และเรียบเรียงเป็นภาษาไทยเมื่อ พ.ศ. 2510 แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยสเกล 2 สเกล คือ สเกลวัดบุคลิกภาพแบบเก็บตัว - แสดงตัว (Introversion- Extraversion Scale) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 24 ข้อ และอีกสเกลหนึ่ง คือ สเกลวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์-มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism - Stability Scale) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 24 ข้อ รวมทั้งหมด 48 ข้อ ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบเฉพาะสเกลที่ใช้วัดบุคลิกภาพด้านเก็บตัว - แสดงตัว (Introversion- Extraversion Scale) มาใช้เพียงสเกลเดียวเท่านั้น

2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย ผู้วิจัยสร้างขึ้นครอบคลุมตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ตลอดระยะเวลาที่ทำการวิจัย

3. **แบบบันทึกในการกำกับตนเอง** ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาทฤษฎีใน ส่วนของ การกำกับตนเอง (Self-Regulation) ของ Bandura เพื่อให้ผู้รับการทดลองเกิดความ เข้าใจเกี่ยวกับการฝึกการกำกับตนเองมากขึ้น

4. **แผนการฝึกการกำกับตนเอง** ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการฝึกการ กำกับตนเองในระยะฝึกการกำกับตนเองให้กับกลุ่มทดลอง 4 ครั้ง และจะทบทวนกระบวนการ ต่างๆ ทุกครั้งก่อนดำเนินการในระยะทดลอง

5. **แผนการสอนวิชาภาษาไทย** ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียน การสอน จากคู่มือครูภาษาไทย แบบเสริมความรู้รายวิชา ท 203 ท 204 หลักภาษา และทักษะ สัมพันธ์ เล่ม แผนการสอน และศึกษาเนื้อหาในหนังสือเรียน ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 2 หลัก ภาษาไทย เล่ม 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ประกอบด้วยแผนการสอนทั้งหมดจำนวน 16 แผน มีแบบ ทดสอบย่อยในแต่ละคาบสอน ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาตามที่ได้ปรึกษากับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย (ท 204) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกก่อพิทยาคม คือ การอ่านเพื่อจับใจความ เรื่อง มหาภิลวานร, สิ่งแวดล้อมกับชีวิตมนุษย์ และบทร้อยกรอง 5 เรื่อง คือ พระสุริยทัยขาดคอช้าง, พันท้ายนรสิงห์ถวายชีวิต, บทเสภาสามัคคีเสวก, วัฒนธรรม และทะเลบัว, ราชาศัพท์พื้นฐาน สำหรับพระมหากษัตริย์ และพระบรมวงศานุวงศ์, ศัพท์สำหรับพระภิกษุ และถ้อยคำสำหรับ สุภาพชน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะ เตรียมการทดลอง ระยะดำเนินการทดลอง และระยะหลังการทดลอง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. **ระยะเตรียมการทดลอง** ใช้เวลาทั้งสิ้น 4 สัปดาห์

2. **ระยะดำเนินการทดลอง** การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนในห้องเรียน วิชาภาษาไทย (ท 204) ใช้เวลาในการสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที ทำการสอน ทั้งสิ้น 16 ครั้ง ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยแบ่งระยะการทดลอง ออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะการฝึกการกำกับตนเอง ระยะดำเนินการทดลอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 **ระยะการฝึกการกำกับตนเอง** ระยะนี้ใช้เวลาในการดำเนินการ 4 วัน โดยผู้วิจัยไม่ได้เก็บข้อมูลใดๆ ทั้งสิ้น ในขั้นนี้ผู้วิจัยดำเนินการฝึกการกำกับตนเองให้กับนักเรียน กลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุม จะไม่ได้รับการฝึกใดๆ เลย

2.2 **ระยะดำเนินการทดลอง** ดำเนินการในห้องเรียนวิชาภาษาไทย (ท 204) ซึ่งในแต่ละสัปดาห์จะมีการสอนทั้งสิ้น 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์

กลุ่มควบคุม : นักเรียนกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง

นักเรียนกลุ่มควบคุม มีการเรียนการสอน และใช้แบบทดสอบย่อยวิชาภาษาไทย เช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง แต่ไม่มีกระบวนการฝึกการกำกับตนเอง

3. **ระยะหลังการทดลอง** เมื่อสิ้นสุดระยะดำเนินการทดลองแล้ว ผู้วิจัยจะให้นักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย (ท 204) หลังการทดลองในวันต่อมา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistics Package for The Social Science : SPSS) เพื่อคำนวณและวิเคราะห์ค่าสถิติต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลอง (ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง) และกลุ่มควบคุม (ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง) ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง
2. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว ก่อนการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน
3. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว หลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน
4. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ก่อนการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน
5. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่มี บุคลิกภาพแบบเก็บตัว หลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน

6. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ก่อนการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน

7. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว หลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน

8. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน

9. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว ด้วยสถิติทดสอบที (t - test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัวที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานทั้งหมด 5 ข้อ สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 "กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัวที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ" จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยสถิติทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน ตามตารางที่ 8 พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว กับแสดงตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งกลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว อธิบายได้จากลักษณะของความคิดของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ตามที่ Jung (1959) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว เป็นพวกชอบคิด ชอบฝัน แนวความคิด และการกระทำของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวไม่ยึดถือเอาสิ่งต่างๆ และไม่ขึ้นกับสภาพการณ์ภายนอกใดๆ เป็นหลักสำคัญ ส่วนบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว เป็นบุคคลที่มีแนวความคิดโดยยึดถือเอาความจริงภายนอก หรือสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก แนวคิดจะมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เพราะต้องขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมต่างๆ เป็นบุคคลที่ชอบทำกิจกรรมต่างๆ ภายใต้การกระตุ้นทางสังคมและกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องกระทำร่วมกับบุคคลอื่น โดยในการวิจัยครั้งนี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลง คือ การเปลี่ยนแปลงผู้สอน และมีการฝึกการกำกับตนเอง ให้กับผู้รับการทดลอง ซึ่งกลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวนั้นสามารถที่จะปรับตนเองให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ดีกว่าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น รวมทั้งในการฝึกกำกับตนเองจะมีการเปรียบเทียบคะแนนของตนเองกับกลุ่ม ซึ่งเป็นการกระตุ้นทางสังคมด้วย ทำให้กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีความสนุกที่ได้ทำกิจกรรม และร่วมประเมิน เปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น ทำให้มีแนวโน้มในการเรียน การทำแบบทดสอบย่อยทางการเรียนวิชาภาษาไทย ได้ดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Desena (1964 อ้างถึงใน วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี, 2522: 69) ที่ศึกษาเปรียบเทียบระดับการปรับตัวของเด็กที่เรียนดี ปานกลาง และเด็กเรียนอ่อน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ชั้นปีที่ 1 จำนวน 1,061 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีผลการเรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีและรวดเร็วกว่าเด็กที่เรียนในระดับปานกลาง และระดับต่ำได้อย่างชัดเจน ซึ่งการปรับตัวทางสังคมได้นั้นถือว่าเป็นลักษณะหนึ่งของเด็กแสดงตัว หรือสามารถกล่าวได้ว่าเด็กที่เรียนดีมักมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว

สมมติฐานที่ 2 “กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ” จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยสถิติทดสอบที (t – test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน ตามตารางที่ 10 พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ทำการสอนผู้วิจัยสังเกตนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ตามคำถาม และเมื่อผู้สอนถามความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่สอน นักเรียนจะตอบเบาๆ มีอาการอายเพื่อนๆ กลัวว่าคำตอบจะผิด แต่เมื่อผู้สอนแนะนำการทำแบบทดสอบย่อยวิชาภาษาไทย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย นั้น พบว่า คะแนนไม่สูงเท่ากับกลุ่มทดลอง เป็นเพราะนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง และนำไปใช้ในวิชาภาษาไทยจำนวน 16 ครั้ง ทำให้การเรียนการสอนแปลกใหม่ และเปลี่ยนไปจากเดิม นักเรียนกลุ่มนี้จึงได้รับการกระตุ้นจากการฝึก สามารถเปรียบเทียบคะแนนของตนเองกับเพื่อนๆ ในห้อง ได้ในแบบบันทึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้สามารถรับรู้พัฒนาการของตนเองได้อีกทั้งยังมีตัวเสริมแรง คือคะแนนสามารถนำมาแลกเปลี่ยนหรือสะสมเพื่อแลกเปลี่ยนของที่ต้องการมากที่สุด ทำให้เห็นว่าการฝึกการกำกับตนเอง สามารถนำมาใช้เพื่อเพิ่มคะแนนกับนักเรียนกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวได้

สมมติฐานที่ 3 “กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ” จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยสถิติทดสอบที (t – test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน ตามตารางที่ 12 พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการสังเกตของผู้วิจัย ขณะที่ผู้วิจัยทำการสอนกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง พบว่านักเรียนกลุ่มนี้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ดี สามารถทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อนในห้องได้อย่างมีความสุข มีความใส่ใจที่จะถามคำถาม

และสนุกกับการทำกิจกรรมที่ต้องมีการแข่งขันกับตนเอง และเพื่อนๆ ในห้อง ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ที่ไม่ได้รับการฝึกการกำกับตนเอง ในขณะที่ทำการสอน นักเรียนกลุ่มนี้ก็มี ความกล้าแสดงออก กล้าพูด กล้าถาม มุ่งทำคะแนนให้ได้ดีเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง แต่คะแนนการทำแบบทดสอบย่อยวิชาภาษาไทย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย นั้น ไม่สูงเท่ากับกลุ่มทดลอง ทำให้เห็นว่าการฝึกการกำกับตนเองสามารถนำมาใช้กับกลุ่มบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ได้เป็นอย่างดี

สมมติฐานที่ 4 และ 5 ที่ว่า “กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัวที่ได้รับ การฝึกการกำกับตนเองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยภายหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ” จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ในระยะก่อนการทดลอง และ หลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว โดยสถิติ ทดสอบที (t – test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน ตามตารางที่ 13 พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้ สนับสนุน สมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว ที่ได้รับ การฝึกการกำกับตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นจาก 24.83 คะแนน ในระยะก่อนการทดลองมาเป็น 38.45 คะแนน ในระยะหลังการทดลอง ในขณะที่ นักเรียนกลุ่มควบคุมที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีค่าเฉลี่ยของ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ในระยะก่อนการทดลอง 25.00 คะแนน มาเป็น 34.50 ในระยะหลังการทดลอง รวมทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ก็มี ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นจาก 25.83 คะแนน ในระยะ ก่อนการทดลองมาเป็น 42.58 คะแนน ในระยะหลังการทดลอง และในขณะที่ นักเรียนกลุ่ม ควบคุมที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ในระยะก่อนการทดลอง 25.42 คะแนน มาเป็น 36.50 ในระยะหลังการทดลอง ทำให้เห็นว่ การฝึกการกำกับตนเองให้กับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว สามารถเพิ่มคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มได้ แต่กลุ่มที่สามารถฝึกการกำกับ ตนเอง และทำคะแนนได้ดีที่สุด คือ กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าผลของการฝึกการกำกับตนเองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว ในวิชาอื่นด้วยว่าจะได้ผลเช่นไร
2. ควรมีการศึกษาวิธีการสอนแบบต่างๆ กับกลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัว เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ครูควรจะมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพของนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น เพื่อจะสามารถพัฒนาวิธีการสอนที่เหมาะสม
2. ครูควรให้นักเรียนทราบคะแนนจากการสอบของตนเอง ทั้งนี้ ถ้านักเรียนได้คะแนนดีเป็นที่น่าพอใจ ครูควรยกย่องชมเชย หากนักเรียนได้คะแนนไม่ดีเท่าที่ควร ครูควรให้กำลังใจ แนะนำวิธีการแก้ไข และกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความพยายามมากขึ้น